

Van Laura Lynne Jackson zijn verschenen:

Het licht tussen ons
Tekens zijn overal

Laura Lynne Jackson

Laat tekens je gids zijn

Herken de boodschappen van het Universum
die je naar een verlicht leven leiden

Spectrum

Oorspronkelijke titel: *Guided: The Secret Path to an Illuminated Life*

Uitgegeven in de Verenigde Staten door The Dial Press, een imprint van Random House, een divisie van Penguin Random House LLC, 1745 Broadway, New York, NY 10019.

Vertaling: Hennie Volkers

Omslagontwerp: Donna Cheng

Illustraties omslag: Vikki Chu

Auteursfoto: Noa Griffel

Opmaak: Crius Group, Hulshout

‘First Lesson’ uit *Letter from a Distant Land* van Philip Booth, copyright © 1957 Philip Booth. Gebruikt met toestemming van Viking Books, een imprint van Penguin Publishing Group, een divisie van Penguin Random House LLC. Alle rechten voorbehouden.

‘Lead’ van Mary Oliver. Gebruikt met toestemming van The Charlotte Sheedy Literary Agency. Copyright © 2005, 2017 Mary Oliver, met toestemming van Bill Reichblum.

Fragment uit het gedicht ‘High Tide’ van Christine Osvald-Mruz, gebruikt met toestemming.

ISBN 978 90 00 40385 1

ISBN 978 90 00 40536 7 (e-book)

NUR 770

© 2025 Laura Lynne Jackson

© 2026 Nederlandstalige uitgave: Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

Eerste druk, 2026

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,

Postbus 23202

1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

 Spectrum Life

 spectrumboeken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn moeder, Linda Osvald

Jouw liefde is het licht dat me mijn hele leven heeft verlicht.

Jij bent de oorsprong van al het goede;

je bent vriendelijk en liefdevol.

Je inspireert me elke dag weer.

Voor Garrett, Ashley, Hayden, Juliet en Cam

Jullie zijn alles voor mij. Het grootste geschenk in mijn leven was dat mijn ziel naar jullie toe werd geleid. Jullie schijnen allemaal zo helder; jullie verlichten mijn wereld.

Voor jou, de lezer

*Je bent meer geliefd en krijgt meer begeleiding
dan je je kunt voorstellen.*

Je bent precies waar je op dit moment moet zijn.

Je bent veilig.

Je doet ertoe. Je bent gemaakt van licht, en je bent magisch.

Ik hoop dat dit boek je mag helpen dat in te zien.

Wat jij zoekt, zoekt jou.

RUMI

Inhoudsopgave

<i>Inleiding</i>	II
DEEL EEN	
<i>De begeleiding zien</i>	
1. Onverwachte glinsteringen	21
2. 72	37
3. Verkeerd verbonden	44
4. Het ongeluk	51
5. De materiële wereld	68
6. Omega	71
7. Geiten en taarten	74
8. Oma C.	86
9. De stilzwijgende taal van energie	98
10. Het paradigma uitdagen	103
11. Heilige waarheid, begin opnieuw	120
12. Achteraf gezien is alles normaal	129
DEEL TWEE	
<i>Het licht in de duisternis onderzoeken</i>	
13. Altijd en vanaf het begin	138
14. Zij die ons leiden en veranderen	151
15. De telefoon in de rivier	159
16. De duisternis loslaten	170
17. Onze geliefden manifesteren	176

18. ILY	193
19. De kracht van dromen	204
20. Tasso	210
21. Verstoppertje spelen	224
22. In leven blijven	235

DEEL DRIE

Het licht in bezit hebben: verlicht je leven

23. 10.000 grootmoeders	254
24. Iedereen is een universum	266
25. Het lichaam eren	275
26. Hoofd, hart en handen	281
27. Het idealismemodel	291
28. De geest eren	299
29. Henri en Teddy	301
30. Sterren die de donkerste nacht verlichten	319
31. De ziel eren	332
32. De natuur als pad naar huis	337
33. De kracht van kunst	345

DEEL VIER

Het licht helderder laten schijnen

34. Een handboekje voor een verlicht leven	357
35. De thuisbasis	364
36. Het geheime pad	375

<i>Nawoord</i>	378
<i>Dankwoord</i>	379
<i>Boeken om te lezen, gebaseerd op de genoemde boeken</i>	383
<i>Noten</i>	384

Inleiding

Voor we het over prachtige dingen als liefde, licht en creativiteit gaan hebben, wil ik twee verhalen met je delen.

Het eerste verhaal speelde zich af in 1981. Het gaat over een kinderarts en een te vroeg geboren baby. Het piepkleine jongetje was bij zijn geboorte maar 1,45 kilo, en zijn overlevingskans was 50 procent. Zijn toestand was kritiek, en in zijn eerste uren op aarde verkeerde hij op het randje. Maar zijn kinderarts deed niet aan kansen. Hij maakte het tot zijn missie om ervoor te zorgen dat het jongetje zou blijven leven. Ook al had hij andere patiënten en andere zorgen, toch bleef de arts de hele tijd bij hem zitten; hij controleerde zijn vitale functies en moedigde hem door de gesloten couveuse aan. De nacht maakte plaats voor de dag, en nog steeds was de arts daar, want hij wilde dat het jongetje het zou halen.

En het jongetje bleef leven.

Het tweede verhaal speelt dertig jaar later. Er reed een man in een SUV over de Pacific Coast Highway in Californië toen er vanuit het niets een enorme vrachtwagen opdook en vanaf de zijkant op hem inreed. Zijn SUV was voor een deel verpletterd en zat vast onder de vrachtwagen. En toen vloog de SUV in brand. Gelukkig was er een ambulanceteam in de buurt. Ze waren op weg naar de kazerne na een andere noodoproep. Ze haastten zich naar de plek van het ongeluk en zagen daar dat de bestuurder van de SUV zich nauwelijks kon bewegen en dat zijn benen in brand stonden. Er

was geen tijd te verliezen, dus bluste het ambulancepersoneel de vlammen en zaagden ze vervolgens de auto open om hem in veiligheid te kunnen brengen. Als ze ook maar iets verder weg waren geweest, had de man het misschien niet overleefd.

Maar hij overleefde het wel.

Stel nu eens dat ik je vertelde dat dit geen twee verschillende verhalen waren, maar in feite hetzelfde verhaal?

De bestuurder van de SUV was namelijk Michael Shannon – de arts die dertig jaar daarvoor het leven van de te vroeg geboren baby had gered.

En een van de paramedici op de ambulance die Michael in veiligheid brachten, was Chris Trokey – de te vroeg geboren baby van wie Shannon het leven had gered.

De kans dat zoiets verbazingwekkends gebeurt op een planeet waar meer dan zeven miljard mensen wonen lijkt nihil, dus geloven heel veel mensen dat het verhaal van Michael en Chris verzonnen is. Maar dat is het niet. Het zijn echte mensen, die elkaars leven met een tussenpoos van dertig jaar hebben gered. Hun reis door het leven is zo sterk met elkaar verweven dat niemand het zou verwachten of zelfs maar zou kunnen begrijpen. Ja, hun verhaal is een extreem voorbeeld van de manieren waarop we allemaal met elkaar verbonden zijn. Maar de onderliggende essentie van hun unieke band, en de manier waarop ze op hun reis werden begeleid, is universeel.

Dat komt omdat we geen miljarden aparte verhalen schrijven wanneer we allemaal onze eigen, individuele avonturen beleven.

Nee, we zijn allemaal een onderdeel van hetzelfde verhaal.

We vinden het soms maar moeilijk te begrijpen dat we zo'n goede verbinding hebben met anderen. We kunnen ons niet voorstellen hoe krachtig onze keuzes zijn in de context van ons collectieve wezen. We vragen ons af hoe één mens verschil kan maken in alle woede, verwaarlozing en onrecht op de wereld. We weten gewoon niet hoe we een onderdeel kunnen zijn van iets wat groter is dan ons eigen, geïsoleerde, individuele leven.

De reden dat ik dit boek heb geschreven – en waarom jij het nu in handen hebt – is dat ik je wil helpen begrijpen hoe geliefd, beschermd en begeleid je bent, en hoeveel impact je kunt hebben op iedereen om je heen.

Ieder van ons heeft de macht om niet alleen ons eigen leven, maar ook onze buurt, stad, gemeenschap en zelfs onze planeet te transformeren. Elke kleine, positieve handeling, elk piepklein beetje vriendelijkheid dat we de wereld in sturen, heeft een rimpel-effect. We kunnen niet weten hoever die rimpeling zal doorgaan. In het geval van Shannon ging die rimpeling dertig jaar door, en redde het zijn leven. In jouw geval zou die rimpeling best eens in een overweldigende vloedgolf van verandering en verbetering kunnen betekenen die iedereen die je tegenkomt, zelfs over oceanen en continenten heen, aanraakt.

We vergeten maar al te snel dat dit rimpel-effect bestaat, waardoor we keuzes maken die, naar wij denken, alleen belangrijk zijn voor onszelf. Maar dat is nooit zo. Elke keuze die we maken heeft het potentieel om veel invloed uit te oefenen. De veranderingen met de meeste consequenties kunnen vaak gemeten worden in de kleinste toename – zo klein als een enkele, schijnbaar onbelangrijke, beslissing.

Zie het maar als naar de sportschool gaan. Als je voor de eerste keer naar de sportschool bent geweest kom je geen tien kilo lichter en met een fantastisch gevoel thuis. Je bent uitgeput, en geen onsje lichter. Maar als je elke dag naar de sportschool blijft gaan, tikt het allemaal aan. Elke minuut van zweet en toewijding telt mee. En het resultaat – een nieuw gezicht, nieuwe vooruitzichten, alles nieuw – kan transformerend zijn. Enorme veranderingen in ons leven komen vaak niet tot stand in korte 'aha-momenten'. Dat gaat met een reeks kleine, 'rimpelende' besluiten achter elkaar.

We zijn nooit alleen wanneer we ons een weg zoeken door het leven en ons pad vinden. We worden begeleid door liefdevolle krachten die het menselijk oog niet kan zien, maar die toch aanwezig en actief zijn. Ik ben gaan begrijpen dat we allemaal een Licht-

team hebben dat uit God-energie, spirituele gidsen (geëvolueerde spirituele wezens die als mentoren fungeren en ons begeleiden op ons pad op aarde) en uit geliefden die al zijn overgegaan bestaat. Dit team werkt hard om ons op ons levenspad bij te sturen. Ze hebben je ook naar dit boek geleid. Als we ons hart en onze geest openstellen voor deze begeleiding, ontfouwen zich magische dingen die ons het geheime pad op helpen om ons beste en hoogste leven te leiden – een leven vervuld van betekenis, levendigheid en betrokkenheid.

Een begeleid leven. Een verlicht leven.

Een begeleid, verlicht leven leiden wil zeggen dat we begrijpen dat onze keuzes krachtig zijn, dat onze invloed exponentieel is en dat niemand's leven of ervaringen onbelangrijk zijn. Nee, we zijn allemaal verbonden met, en verantwoordelijk voor, elkaar.

Het wil ook zeggen dat ons leven een doel heeft – ontdekken waarvoor we op aarde zijn en dat duidelijk en met passie doen. Het betekent dat je je ervaringen volledig omarmt – dat je in staat bent de betekenis van moeilijke momenten te zien en de blijdschap van de gelukkige momenten ook helemaal kunt voelen. En het geeft je de spirituele wijsheid om beide op waarde te schatten. Het is een leven waarin je erop vertrouwt dat je nooit alleen bent; je wordt altijd naar je hoogste pad geleid. Het is weten dat het Universum altijd grotere dromen voor je heeft dan je zelf kunt hebben.

Als je niet alleen de schoonheid van deze waarheden maar ook de dagelijkse gevolgen en voordelen van deze manier van denken begrijpt, ontdek je de betekenis van ons bestaan – en leef je een verlicht leven.

Ik heet Laura Lynne Jackson en ik ben een medium. Ik heb bijna twintig jaar lang als docent Engels op een middelbare school gewerkt en hield mijn paranormale gaven grotendeels geheim. Maar op een dag ontving ik wat ik een download van het Universum noem, en de boodschap was dat ik alles wat ik geleerd had aan een groter publiek door moest geven. En dus haalde ik diep adem, ver-

telde alles aan de directeur van mijn middelbare school en schreef een boek genaamd *Het licht tussen ons. Hoe we altijd verbonden blijven, zowel hier als in het hiernamaals*. Ik vertelde hoe ik mijn talenten had ontdekt en ze had leren accepteren.

Een paar jaar later kreeg ik weer zo'n download, en ik schreef een tweede boek: *Tekens zijn overal. Leer de boodschappen van het Universum zien en begrijpen*, een gids om de vele tekens die onze geliefden aan de Overkant gebruiken te kunnen zien en begrijpen. Beide boeken waren bedoeld om de verbazingwekkende lessen te delen die ik als resultaat van mijn 'gave' heb geleerd.

De reden dat ik het woord 'gave' tussen aanhalingstekens zet is dat ik niet de enige ben die deze talenten heeft. Dat is ook een van de thema's die centraal staan in mijn boeken: wat mensen beschouwen als mijn gaven zijn in feite de gaven van ons allemaal. De dingen die ik zie, hoor en voel zijn dingen die om ons allemaal heen dwarrelen, maar ik leg alleen verbanden die iedereen kan leggen. Het is gewoon een kwestie van leren hoe je open moet staan voor deze gaven en voor de ronddraaiende onzichtbare koorden van energie en de verbindingen die ons samenhouden. Het is leren zien, en op het ongeziene vertrouwen.

Mijn eerste twee boeken waren bedoeld om lezers te helpen hun geest en hart open te stellen voor deze verborgen maar heel werkelijke verbindingen – niet alleen voor elkaar op aarde, maar ook voor onze geliefden die al aan de Overkant zijn.

Nadat *Tekens zijn overal* was uitgekomen, kreeg ik geen download meer. En dat vond ik prima. Mijn werk kan uitputtend zijn – en dan heb ik het niet alleen over een bovennatuurlijk medium zijn – ik ben ook moeder van drie kinderen. Uiteindelijk kwam het echter toch. Hij kwam niet op dezelfde manier als de eerste twee, opeens in een stroom van boodschappen die ik niet zo snel kon opschrijven. Deze keer voelde het meer aan als ontspannen een kop thee drinken met mijn gidsen aan de Overkant. En er was nog iets anders: het aantal ideeën dat doorkwam. Het was duizelingwekkend! Blijkbaar wilde de Overkant ons heel veel vertellen.

En dat is *Laat tekens je gids zijn* dus – een boek met ideeën. In dit boek deel ik alles met je wat ik van de Overkant heb geleerd. Ik onthul de ideeën die ons leven – en de wereld – kunnen veranderen. Met dit boek kun je de tekens gaan herkennen die je naar je hoogste pad leiden; het geeft je de wijsheid en de rust die je krijgt als je op machtige energieën die je niet ziet gaat vertrouwen en onthult de schoonheid van de verbinding tussen alle mensen. Als je deze woorden leest, word je al begeleid naar het geheime pad naar een verlicht leven; dit boek is om een reden op je pad gekomen. Het verandert misschien niet alleen je eigen leven, maar ook dat van je geliefden en zelfs dat van vreemden die je misschien zult beïnvloeden, zelfs al heb je ze nog nooit ontmoet. Ik verheug me erop om met jou op reis te gaan, omdat we allemaal naar het geheime pad naar een verlicht leven worden geleid.

DEEL EEN

De begeleiding zien

Het Universum wil ons allemaal begeleiden door ons zachtjes naar ons beste en hoogste zelf te vergezellen. Het Universum verlicht ons pad door het leven, als lantaarnpalen die opeens aangaan – alleen gaat het leidende licht van het Universum nooit uit. Het is er altijd voor ons geweest en zal er altijd zijn, en we hoeven niets te doen om het aan te zetten. Er is geen wachtwoord, geen geheime handdruk. We zijn bij onze geboorte al verbonden met elkaar en met het Universum, en we kunnen die verbinding niet verbreken, ook al doen we daar nog zo ons best voor. Toegang tot dit verlichte pad is ons spirituele geboorterecht. We zijn al lid van de club, maar het is aan ons om open te staan voor die begeleiding, zodat we die niet mislopen. En het is aan ons om het te respecteren als we het eenmaal zien.

Zie dit deel van het boek als een welkom van het Universum, dat je laat weten dat je op het goede pad bent. Je zult voorbeelden vinden van de manier waarop de begeleiding beschikbaar is voor ons, ondanks alle lawaai en mist van ons moderne, materialistische leven. We worden al snel verteerd door de onbuigzaamheid en de eisen van het leven, waardoor onze energie naar buiten vloeit en door verplichtingen uitgeput raakt – en dat kan de verlichting op ons pad vervagen. We moeten onze energie soms weer naar binnen halen, zodat we beter open kunnen staan voor de begeleiding die ons wacht.

In deel een vind je prachtige voorbeelden van het leidende licht dat opeens door de wolken heen schijnt en het leven van mensen op grote of kleine schaal verandert. Deze verhalen gaan over mensen die opeens beseffen dat de begeleiding waar ze zo wanhopig naar hebben gezocht, altijd al voor hun neus stond. Hun verhalen kunnen ons helpen inzien hoe enorm transformatief het kan zijn als we ons hart en onze geest openstellen voor de begeleiding om ons heen.

*Het Universum is vol magische
dingen die er geduldig op wachten dat
ons verstand scherper wordt.*

EDEN PHILLPOTTS

I

Onverwachte glinsteringen

Af en toe brengt de Overkant me op een bepaalde tijd om een bepaalde reden naar een bepaalde plek. Zo ook in 2022, toen ik op een bloedhete zomerdag naar het midden van Florida werd gebracht.

Natuurlijk was ik die dag niet de enige die werd begeleid. Er was ook iemand anders, die onderdeel werd van mijn verhaal omdat ze openstond voor de krachten die ons op onze reis willen sturen, en ik werd onderdeel van haar verhaal.

Anders gezegd: we waren allebei personages in hetzelfde verhaal, alleen wisten we dat niet.

En dat verhaal begint met een jongen genaamd Zach.

Zach Johnson-McDonnell en zijn jongere zusje Makayla werden grotendeels door hun moeder Karleen Johnson opgevoed; haar man en zij waren gescheiden toen de kinderen nog klein waren. Zach was een van die tomeloos nieuwsgierige jongens, een vraagmachine, altijd op zoek naar een volgend avontuur. ‘Echt, hij was één brok energie,’ zegt Karleen, die haar zoon liefdevol Scooter noemde. ‘Hij zat vol leven. Hij was zo iemand die ergens binnen kon komen waar hij niemand kende en naar buiten kon komen met nieuwe vrienden en een plan om iets leuks met ze te gaan doen.’

Zach had zo veel energie dat hij binnen bijna niet in toom te houden was, en in zijn kindertijd ging hij heel vaak kamperen en op

een quad of een sneeuwscooter rijden met zijn moeder, familie en vrienden. Toen hij een tiener was begon hij met jagen, en hij werd er heel goed in. Doordat hij bekend was met jachtwapens ging hij op zijn achttiende in het Amerikaanse leger; ze hadden hem 25.000 dollar geboden om bij de infanterie te gaan – de soldaten die te voet aan het gevecht deelnemen. Zach kwam in de frontlinie van de gruwelijke, bloederige oorlog in Irak terecht, vaak oog in oog met de vijand. Zijn moed en zijn sterke wil om te leven reddden hem.

‘Ik niet,’ zei Zach tegen zichzelf als hij weer aan de strijd moest gaan deelnemen. ‘Ik niet, niet vandaag.’

Wat hij niet wist, was dat het grootste gevaar nog voor hem lag, niet op het slagveld. Het wachtte hem op toen hij na twee uitzendingen weer thuiskwam.

Alles wat hij in Irak had moeten doen, de verschrikkingen die hij zag, de onvoorstelbare gruweldaden en wreedheid van de oorlog ‘eisten een verschrikkelijke tol van hem,’ zegt Karleen. ‘Hij heeft me nooit echt verteld wat er daar is gebeurd; hij zei alleen maar: “Mam, ik zal je altijd beschermen omdat ik zoveel van je hou, en er zijn dingen in het leven die je gewoon niet hoeft te weten.”’

Zach kreeg de diagnose PTSS (posttraumatische stressstoornis). Die aandoening wordt gekenmerkt door intens schokkende en steeds terugkomende gedachten en gevoelens, soms door flashbacks, soms door nachtmerries; het trauma van de oorlog komt in het leven van alledag weer boven. PTSS kan verwoestend zijn. De mensen die eraan lijden voelen zich vaak afgescheiden, vervreemd, afgesneden van de wereld, en ze kunnen vaak niet slapen of zich concentreren. Ook zijn ze vaak niet in staat een relatie te hebben. Het kan iemand opsluiten in een gevangenis van emotionele gevoelloosheid, en ontsnapping daaruit lijkt onmogelijk te zijn. De grimmige, verschrikkelijke realiteit is dat PTSS voor veel Amerikaanse veteranen verlamrend werkt, en elke dag plegen gemiddeld 22 veteranen¹ in de VS zelfmoord.

Zach was vastbesloten niet een van die 22 te zijn.

‘Hij probeerde zich echt aan te passen aan het burgerleven,

maar hij had het er zo moeilijk mee dat hij uiteindelijk zijn toevlucht zocht in drugs,’ zegt Karleen.

Zach worstelde vijftien jaar lang met verslaving aan verschillende narcotica, maar kon zich nooit goed bevrijden van een donkere, wanhopige cirkel.

‘De drugs waren zijn enige manier om aan de pijn te ontkomen,’ vertelt Karleen.

Zachs moeder en zus stonden zo vaak mogelijk om hem heen en deden alles wat ze konden om hem weer naar het licht te brengen. Zach deed vrijwillig een paar ontwenningsskuren, met wisselend succes, en Karleen en Makayla waren er altijd om hem te steunen en aan te moedigen. ‘Ik bleef maar denken: die jongen is een krijger, hij is in de frontlinie geweest, bij de infanterie, hij levert nu een nieuwe strijd en hij zal erdoorheen komen,’ zegt Karleen. ‘En toch,’ voegt ze daar nog aan toe, ‘was er altijd die angst dat het ergst denkbare zou gebeuren.’

In november 2019 schreef Zach zich in voor een behandeling bij het Veterans Affairs medisch centrum in St. Cloud in Minnesota. Dat was een bemoedigend teken. De avond voor zijn opname belde hij Karleen; hij klonk opgewonden. ‘Hij was opgetogen en gestrest,’ herinnert ze zich. ‘Het was een moeilijk gesprek.’ Zach vertelde dat hij de volgende morgen om vijf uur op weg zou gaan naar St. Cloud, en precies op dat tijdstip stuurde Karleen hem een berichtje.

Hoi Scooter, typte ze, ben je al op weg?

Ze keek om de paar minuten op haar telefoon of er al antwoord was, maar zag dat hij haar berichtje nog steeds niet had gelezen.

In 2019 begon ik een grote reis voor mijn gezin te plannen, omdat mijn man Garrett vijftig werd. Bestemming: Disney World. We waren daar als gezin al eerder geweest, en we vonden het allemaal heerlijk om ernaartoe te gaan (vooral ik, de energie daar is echt buitengewoon). Ik had intussen wel al gemerkt dat je heel veel moet plannen om het meeste uit je vakantie in Disney te halen – en

dan bedoel ik niet dat je van uur tot uur moet plannen, maar van minuut tot minuut.

En dat deed ik dus. Ik kocht vliegtickets naar Florida voor juli 2020, bepaalde welke parken en attracties we elke dag zouden bezoeken, schreef ons in voor de juiste passen, reserveerde de populairste restaurants en plande eigenlijk elke stap. Al maanden voor Garretts grote verjaardag was ons reisje tot in de puntjes geboekt.

En toen kwam corona, begin 2020. We konden niet anders dan ons reisje annuleren. Natuurlijk ging ik meteen aan het werk om dezelfde trip voor een jaar later te boeken, en uiteindelijk lukte het me allemaal opnieuw. Maar toen het eenmaal 2021 was, vormde corona nog steeds een probleem, en opnieuw moesten we het uitstellen.

We lieten ons niet afschrikken, en probeerden het nog een keer. En na veel plannen omgooien, agenda's vrijmaken, vrije dagen aanvragen en vliegtickets en hotelreserveringen waren we er klaar voor: negen dagen in Disney World in augustus 2022. Elke dag was volgestampt met opwindende actie. Maakte het wat uit dat Garrett toen al 52 was? Absoluut niet. We hebben als gezin heel veel te vieren, en dat gingen we ook doen, al was het tweeënhalf jaar later.

Daarmee wil ik maar zeggen dat ik in de zomer van 2022 helemaal niet in Disney World in Florida had horen zijn – en toch was ik er, met mijn strakke schema in de hand, en stuiterde met mijn man en drie kinderen van de ene attractie naar de andere. Nog onwaarschijnlijker was wat er tijdens ons verblijf gebeurde: ik kreeg opeens een download van het Universum waardoor ik op een morgen mijn plannen wijzigde, ook al is het bijna onmogelijk om plannen in Disney World te wijzigen – en met name reserveringen in de populaire restaurants. Ook al had ik ons reisschema heel zorgvuldig opgesteld, toch bleef ik openstaan voor de Overkant. En dus luisterde ik naar het stemmetje in me dat zei dat ik iets moest veranderen.

Soms heeft het Universum haar eigen strakke schema voor ons.

Vroeg in de morgen van 6 november 2019 stuurde Karleen Johnson haar zoon Zach een tweede berichtje, om te zien of hij nog steeds volgens plan naar het medisch centrum in St. Cloud reed.

Hoi jongen, even horen of het goed gaat, schreef ze. Ben je op weg naar St. Cloud?

Net als haar eerste berichtje om vijf uur bleef ook haar tweede berichtje ongelezen. Om twaalf uur 's middags stuurde Karleen een wat dringender berichtje: *Zach, ik word er gek van! Waar ben je?* Ook op dit berichtje kwam geen antwoord.

Karleen bedacht dat Zach misschien toch had besloten om niet in te checken; misschien was hij nu ergens waar hij de confrontatie aanging met zijn problemen en had hij geen bereik. Ze hoorde op 6 november helemaal niets van haar zoon, en de dag daarop ook niet. Drie dagen nadat Zach was vertrokken, kreeg zijn moeder een telefoontje.

Haar grootste angst werd bewaarheid. Zach had zelfmoord gepleegd.

Zijn lichaam was gevonden in de wasruimte in de kelder van zijn toenmalige vriendin. Het was altijd een mogelijkheid geweest, het verschrikkelijke rampscenario dat in Karleens achterhoofd op de loer lag, maar toen het bericht echt kwam, was ze niet voorbereid op de volslagen ontredning die ze voelde.

‘Ik was altijd zijn rots in de branding, degene bij wie hij terecht kon,’ zegt ze. ‘Hij wist dat hij me om drie uur 's nachts kon bellen om te praten. Soms moest hij gewoon even weten dat ik er was, en dan bleef ik aan de telefoon en hoorde hem ademen.’

Zach Johnson-McDonnell was nog maar 33 jaar oud.

Na zijn overlijden was Karleen op een donkere plek – een pikzwarte tunnel zonder in- of uitgang. Ze bleef zich maar afvragen wat ze anders had kunnen doen om Zach te redden en kwelde zichzelf omdat ze misschien een kans had gemist om hem de reddingsboei toe te werpen die hij nodig had. ‘Ik twijfelde niet alleen aan mezelf, ik blééf aan mezelf twijfelen,’ zegt ze. Het werd zo erg dat Karleen haar toevlucht nam in de alcohol om haar pijn te ver-

lichten, en op sommige dagen kon ze gewoon niet uit bed komen.

Uiteindelijk kreeg Karleen de reddingsboei toegeworpen die zij nodig had door Lisa, Zachs voormalige vriendin, die zij altijd als een ‘bonusdochter’ had beschouwd.

‘Lisa zei: “Kar, ik luisterde laatst naar een podcast, en iemand noemde een boek dat jij volgens mij eens zou moeten lezen,”’ herinnert Karleen zich.

En zo kruisten de wegen van Karleen en mij zich voor het eerst – Lisa had het over mijn tweede boek, *Tekens zijn overal*, dat gaat over de vele manieren waarop we kunnen leren zoeken naar tekens die ons Lichtteam – waar onze geliefden ook bij horen – aan de Overkant ons stuurt.

Lisa kocht twee exemplaren van het boek, en Karleen en zij beloofden elkaar om het tegelijkertijd te lezen. Tijdens het lezen praatten ze over specifieke tekens waar ze om vroegen of die ze kregen. Karleen merkte dat ze willekeurige voorwerpen of dieren ging kiezen, waarna ze Zach vroeg om ze op haar pad te brengen, als teken dat hij nog steeds bij haar was en dat het goed met hem ging.

Op een middag, een paar maanden nadat Zach was overleden, vroeg Karleen hem om haar een groene bal te sturen. Ze had niet met een bepaalde reden om een groene bal gevraagd – het was net als anders een volkomen willekeurig voorwerp. Karleen zat bij haar moeder thuis koffie te drinken, toen ze opeens uit het raam boven het aanrecht keek en naar adem snakte. Uit het niets stuitende er een groene bal de tuin in.

‘Gaaf het wel goed met je?’ vroeg haar moeder.

‘Mam, ik heb Zach om een groene bal gevraagd, en daar is hij!’ antwoordde Karleen. ‘Zach heeft me die bal gestuurd!’

Karleen probeerde erachter te komen waar de groene bal vandaan kwam – waren er misschien buurkinderen aan het voetballen? – maar ze is het nooit te weten gekomen. De bal was op de een of andere magische manier zomaar uit de lucht komen vallen. En dat bevestigde nog weer eens wat Karleen al wist.

‘Ik vroeg om een groene bal, en Zach heeft die afgeleverd,’ zegt ze. ‘Ik heb erom gevraagd, en daar was het teken. Het was Zach die zei: “Hoi mam, het gaat goed met me. Je hebt erom gevraagd, en hier ben ik.”’

Niet zo lang daarna gingen Karleen en Lisa samen een weekend naar Nashville in Tennessee. Karleen vroeg weer een willekeurig teken; deze keer vroeg ze Zach om een konijn. Lisa en zij kozen die avond een Aziatisch fusionrestaurant om te gaan eten, en toen ze aan een tafeltje bij de muur zaten, keek Karleen even naar rechts. ‘Daar aan de muur, recht voor me, hing een enorm schilderij van een konijn,’ zegt ze. ‘Een enorm groot konijn, precies op de plek waar wij zaten! Ik was stomverbaasd.’

En om het allemaal nog eens extra duidelijk te maken, stond er een speciaal drankje op de kaart, genaamd Bull in a China Shop, de exacte uitdrukking waarmee iedereen Zach in zijn kindertijd omschreef.

‘Het was alsof ik door die twee tekens een klap in mijn gezicht kreeg,’ zegt Karleen. ‘Het leek wel alsof Zach zei: “Mam, mam, hier ben ik!”’

Langzamerhand ging Karleen glimpjes licht in haar donkere tunnel zien; een groot deel daarvan werd haar door Zach gestuurd. In 2022, twee jaar na het overlijden van Zach, besloot Karleen dat ze het leven van haar zoon op een grootse, feestelijke manier wilde vieren. Ze wilde iets doen waarvan haar zoon had genoten, iets indrukwekkends en vol licht en liefde. En omdat Karleen een Disneyfan is, net als ik, was haar bestemming wel duidelijk.

Karleen boekte een reisje voor zichzelf naar Disney World in Florida, voor de dag waarop haar zoon 36 had zullen worden – 27 augustus.

‘Nog één reisje om de zon voor mijn jongen en mij,’ zei ze tegen zichzelf.

En zo begon een plan waarvan Karleen en ik ons geen van beiden bewust waren, op zijn plek te vallen.